

tiernes og Kommunisternes Stemmer, medens Venstre, Det konservative Folkeparti, Det frie Folkeparti og Retsforbundet stemte imod.

Loven, der traadte i Kraft straks, indeholder kun den Bestemmelse, at Lov Nr. 70 af 27. Marts 1929 om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden ophæves.

Handelsminister *Kjærboel* motiverede Lovforslaget med, at Befolkningens store Flertal utvivlsomt var imod Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden, hvis Tendens føltes rettet mod Arbejdernes Organisationer, i første Række mod Landarbejderne; men Loven vilde ogsaa kunne vise sine uheldige Virkninger inden for Arbejdsgivernes Rækker, hvorfor den ogsaa havde vakt stor Modstand fra Arbejdsgiverside. Loven kunde derfor kun virke til Skade for Organisations-tanken, som dog havde spillet saa afgørende en Rolle for den rolige Udvikling af Arbejdsforholdene her i Landet. Hertil kom, at dens Bestemmelser var usikre og i det hele lidet heldigt affattede og ikke gav Domstolene Direktiver, men overlod dem den disponerende Myndighed, oven i Købet paa et meget vanskeligt og ømtaaligt Omraade, hvad der ogsaa havde fremkaldt stærk Kritik fra anerkendt juridisk Side. Lovens Ophævelse var derfor efter Ministerens Opfattelse nødvendig. Derved vilde ikke ske andet, end at nogle vage og uklare, i deres Konsekvenser meget betænkelige Regler faldt bort, og at man saa paa de paagældende Omraader henholdt sig til den i øvrigt gældende Ret, i hvilken Henseende Ministeren bl. a. henviste til Straffelovens Bestemmelser om Æresforbød og Krænkelse af Privatlivets Fred samt Reglerne i § 260 om Trusler, endvidere til den almindelige Erstatningsregel og til Loven om den faste Voldgiftsret. Allerede i Bestemmelserne om den faste Voldgiftsret havde man et fortrinligt Værn mod Overgreb, og Voldgiftsretten havde da ogsaa evnet paa særdeles heldig og klar Maade at trække de rette Retningslinier.

Socialdemokraternes Ordfører (*Hauge*) anbefalede Lovforslaget i Tilslutning til de af Ministeren anførte Synspunkter. Ligeledes Ordføreren for Det radikale Venstre (*Steen*), som særlig gjorde gældende, at det ikke lod sig gøre at ordne dette komplicerede Spørgsmaal ved i en Lov at skrive, at hvad der er uberettiget, skal anses for ulovligt. Loven gav ulykkeligvis ikke Anvisning paa, hvor Grænsen gaar mellem det uberettigede og det berettigede. Man havde derfor fra radikal Side advaret mod denne Lovgivning og i Erkendelse af, at her forelaa et Problem, ønsket Spørgsmaalet undergivet en liden-skabsløs Undersøgelse, men denne Tanke, som Partiet havde